

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **M. O.**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Janem Holasem
sídlem Aloise Krále 2640/10, Prostějov

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2016, č. j. 2361/560/15,
82828/ENV/15,

takto:

- I. Pokuta uložená rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno, ze dne 29. 9. 2015, č. j. ČIŽP/47/CHL/SR01/1502230.003/15/BJs se snižuje na 50 000 Kč.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Bc. Janu Holasovi, advokátu, se stanovuje odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 23. 8. 2016 ve znění jejího doplnění ze dne 22. 5. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále jen „inspekce“ nebo „ČIŽP“) ze dne 3. 6. 2010, ze dne 29. 9. 2015, č. j. ČIŽP/47/CHL/SR01/1502230.003/15/BJS.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci, jako distributorovi a dodavateli, který uvedl na trh v ČR kontrolovanou látku kapalný chlor, uložena pokuta ve výši 200 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty ust. § 34 odst. 6 písm. c) zákona č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů (dále jen „chemický zákon“) v souladu s ust. § 34 odst. 22 písm. a), neboť
 - 1) jako distributor dodával na trh v ČR v roce 2014 a v roce 2015 látku kapalný chlor v tlakových lahvích, jejichž označení nebylo platné dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. 12. 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí (dále jen „Nařízení CLP“); čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v ust. čl. 17 odst. 1 Nařízení CLP, jednáním účastníka řízení bylo uvedeno na trh v ČR v roce 2014 cca 109 ks a v roce 2015 do 5. 3. nejméně 10 ks tlakových lahví s obsahem cca 50 kg kapalného chloru v jedné lahvi;
 - 2) jako dodavatel látky kapalný chlor neposkytoval odběratelům pro tuto látku bezpečnostní list (dále též „BL“) dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. 12. 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně Směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Nařízení REACH“), konkrétně neposkytl BL odběratelům VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., Brno, IČ 494 55 842, TJ TESLA BRNO, IČ 002 14 086, Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v.v.i., Brno, IČ 000 27 162, Fakultní nemocnice Brno (dále též „FN Brno“), Brno, IČ 652 69 705, čímž došlo k porušení ust. čl. 31 odst. 1 Nařízení REACH.Současně byla uložena žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.
3. Z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že na základě podnětu Policie ČR ze dne 4. 2. 2015 inspekce zahájila dne 12. 2. 2015 šetření v místě skladování tlakových lahví, v přístavku u garáží č. 5506 a č. 5510 na 11. a 12. garážovém dvoře na pozemku č. p. 218/19 a č. p. 218/20 v k. ú. Řečkovice, kde bylo Policií ČR zjištěno unikání plynného chloru do ovzduší. V přístavku, který nebyl zabezpečen proti nežádoucímu vstupu, bylo umístěno cca 116 tlakových lahví označených jako chlor kapalný, Cl₂. Označení na etiketách neodpovídalo ustanovení čl. 17 Nařízení CLP, které je platné pro látky od 1. 12. 2010. Tyto skutečnosti zjistila inspekce při provedené kontrole. Z provedeného šetření byl sepsán dne 12. 2. 2015 Dílčí protokol o průběhu kontroly, který žalobce osobně převzal dle doručky dne 17. 2. 2015, což potvrdil svým podpisem. Dne 15. 6. 2015 byl zpracován Protokol o kontrole, v němž jsou popsány zjištěné skutečnosti. V rámci protokolu ze dne 12. 2. 2015 bylo žalobci uloženo opatření podle ust. § 7 odst. 2 písm. f) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků (dále jen „zákon o bezpečnosti výrobků“), spočívající

v zákazu uvádět na trh, nabízet a vystavovat výrobek kapalný chlor po dobu potřebnou k provedení kontroly.

4. V průběhu řízení inspekce provedla dne 5. 3. 2015 šetření u subjektu VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., při němž bylo mj. zjištěno, že tento subjekt nakupuje látku chlor od dodavatele – pana M. O., označení odpovídalo do data 1. 12. 2010. Dále inspekce provedla dne 5. 3. 2015 šetření u subjektu TJ TESLA BRNO, při němž bylo mj. zjištěno, že tento subjekt nakupuje látku chlor od dodavatele – pana M. O., označení odpovídalo do data 1. 12. 2010, BL nebyl dodavatelem poskytnut. Dále inspekce provedla dne 5. 3. 2015 šetření u subjektu Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v.v.i., při němž bylo mj. zjištěno, že tento subjekt nakupuje látku chlor od dodavatele – pana M. O., označení odpovídalo do data 1. 12. 2010, BL nebyl dodavatelem poskytnut. Dne 5. 3. 2015 provedla inspekce šetření rovněž u subjektu Fakultní nemocnice Brno, při němž bylo mj. zjištěno, že tento subjekt nakupuje látku chlor od dodavatele – pana M. O., označení odpovídalo do data 1. 12. 2010, z poskytnuté faktury č. 2/2015 ze dne 23. 2. 2015 vyplývá, že tohoto dne byla uskutečněna dodávka 2 ks lahví kapalného chloru. Při kontrole byl předložen BL s datem vydání 24. 11. 2010, u něhož není zřejmé, zda byl získán od pana M. O. či byl získán následným uživatelem, FN Bohunice z Internetu. Ke všem šetřením byla pořízena barevná fotodokumentace zaznamenávající posuzované tlakové lahve a jejich označení, rovněž byly ke všem protokolům o šetření připojeny kopie faktur, které byly vystaveny dodavatelem – M. O. pro odběratele (VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., Brno, IČ 494 55 842, TJ TESLA BRNO, IČ 002 14 086, Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v.v.i., Brno, IČ 000 27 162, Fakultní nemocnice Brno, Brno, IČ 652 69 705).
5. Žalobce dodával látku kapalný chlor na základě telefonických objednávek do subjektů, ve kterých byla látka používána pro desinfekci bazénové nebo infekční odpadní vody. Zkapalněný chlor nakupoval žalobce prostřednictvím společnosti Messer Technogas s.r.o., Praha, IČ 40764788 (dále jen „Messer“), v plnicím závodě smluvního partnera společnosti Messer Technogas s.r.o. FORTISCHEM, a.s., M. R. Štefánika 1, Nováky, Slovenská republika, IČ 60464496. Takto nakoupený chlor rozvážel v nákladním voze Avia nebo na přívěsném vozíku za osobním automobilem k odběratelům. V období od 1. 1. 2012 do 5. 3. 2015 žalobce uvedl na trh celkem 298 ks lahví kapalného chloru, z toho v období roku 2014 a 2015 šlo o 119 ks lahví nedostatečně označené kontrolované látky.
6. S námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se žalovaný vypořádal na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí a na následujících stranách (7 a 8) se zaměřil na odůvodnění výše uložené pokuty.
7. V podané žalobě ze dne 23. 8. 2016 ve znění jejího doplnění ze dne 22. 5. 2017 žalobce nesouhlasí s napadeným i prvostupňovým rozhodnutím a jeho námitky lze rozčlenit do následujících žalobních bodů:
8. *V prvním žalobním bodu* uvádí, že do FN Brno dne 23. 2. 2015 skutečně dovezl 2 lahve kapalného chloru, jednalo se však o lahve ve vlastnictví FN, které měla nemocnice uskladněny v Novákách. Po konzultaci bylo žalobci sděleno, že zákaz platí na nově naplněné lahve v roce 2015, což nebyl tento případ. Nové označení dle EU zařídila firma Messer. Žalobce je toho názoru, že zákaz neporušil, neboť neuváděl na trh, nenabízel ani nevystavoval výrobek kapalný chlor, pouze jej převezl do FN Brno.

9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce přiznává, že BL sehnal pro odběratele ze Spolany Neratovice, a ty byly staršího data. Žalobce se BL snažil sehnat, avšak bylo mu tvrzeno, že to není jeho povinnost a vybavení chloroven si musí pohlídat vlastník. Později dal žalobce vědět všem odběratelům, že novelizované BL jsou na internetu. Dle žalobce je povinností odběratele zodpovídat za vybavení chloroven, včetně bezpečnostních listů.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá, že lahve byly ve vlastnictví buď odběratelů, nebo chemičky Nováky Messer v likvidaci. Žalobce žádné lahve nevlastnil, kvůli složitostem okolo revizí. Lahve měl pouze vypůjčené od firmy Messer, ostatní lahve byly v majetku odběratelů. K lahvím skladovaným v garáži, žalobce uvádí, že jednalo se o lahve přes 30 let staré, vyrobené v Československu. Všechny byly prázdné, vyčištěné a připravené na rozřezání a odevzdání do sběru. Od roku 1990 už je nebylo možné nikde naplnit, neboť neměly revize a měly staré označení z dob ČSSR. Syn žalobce mezi tyto lahve přidal jednu lahev prázdnou, avšak používanou, se zbytkovým chlorem.
11. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce poukazuje na to, že ačkoliv dle napadeného rozhodnutí není používání etiket rozhodující, společnost Messer mu zaslala kromě BL také nové etikety a požádala jej, aby je nalepil na veškeré lahve, které jsou naplňovány v Novákách. Žalobce neumí pracovat s počítači, o webové stránce <http://kapalny-chlor.odbornici.cz> nic neví, možné však je, že na ni někdo zdarma uvedl žalobcovu nabídku prodeje a pronájmu lahví s kapalným chlorem. Má za to, že by to však nemělo být prohřeškem, žalobce o tom nevěděl a nadto je uložena pokuta pro něho likvidační. Má starobní důchod ve výši 4 720 Kč a není v jeho moci pokutu zaplatit. Rovněž jeho výdělků z dovozu lahví s kapalným chlorem byly nízké (220 Kč za jednu lahev).
12. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítá nedostatky popisu skutku ve výroku rozhodnutí. Dle žalobce nebyly správní delikty, kterých se měl dopustit ve výroku rozhodnutí ČIŽP dostatečně individualizovány a popsány. Je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, aby tak nemohl být zaměněn s jiným. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatečný popis trestaného skutku nelze napravit v odůvodnění rozhodnutí. Konkrétně prvostupňovému orgánu vytýká, že ve výroku I. bodu 1 není uvedeno, komu kapalný chlor v chybně označených lahvích měl dodávat. Součástí popisu skutku ve výroku by mělo být přesnější označení míst například i s uvedením provozoven odběratelů. Časové vymezení skutku by mělo být rovněž přesnější. Žalobci z prvního bodu výroku není jasné, zda se správního deliktu dopouštěl po celý rok 2015 a ČIŽP se podařilo odhadnout množství pouze v období od 1. 1. 2014 do 5. 3. 2015 nebo zda je správní delikt vymezen právě tímto obdobím. Žalobce též namítá, že v popisu skutku není uvedeno, které konkrétní náležitosti označování dle nařízení CLP nebyly splněny. Totožnou vadu spatřuje žalobce i v bodu 2 prvního výroku. Zde je sice uvedeno, komu neměl žalobce poskytnout bezpečnostní listy, avšak není uvedeno, ve kterém období se tak mělo stát. Uvedení času považuje žalobce za poměrně zásadní, když s uplynutím času zákon spojuje zánik odpovědnosti za správní delikt. Z výše uvedeného dovozuje žalobce nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.
13. *V šestém žalobním bodu* žalobce upozorňuje na vady dokazování v řízení před správními orgány. Žalovaný i prvostupňový orgán vycházeli mimo jiné z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 2. 2015. Odkaz na tento záznam je i v protokolu o kontrole, který je zcela stěžejním podkladem pro rozhodnutí. Použití takového záznamu jako důkazního

prostředku je nepřípustné. Žalobce odkazuje na § 137 odst. 4 správního řádu, kde je zakotven zákaz použití záznamu o podání vysvětlení jako důkazního prostředku.

14. *V sedmém žalobním bodu* žalobce brojí proti skutkovým závěrům a právnímu hodnocení. Dle žalobce z provedeného dokazování nevyplývá, že byl subjektem, kterému právní řád ukládá povinnosti, za jejichž porušení je sankcionován. Skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby bylo možno bez důvodných pochybností dovodit, že žalobce byl dodavatelem či distributorem kapalného chloru. Žalobce je i nadále přesvědčen, že byl pouze přepravcem a nemohl ovlivnit, zda byly lahve správně označeny, když nebyly v jeho vlastnictví. Žalovaný ani ČIŽP se dostatečně nevypořádali s argumentací žalobce, který se necítí vinen. Pokud žalovaný uvádí, že některé lahve byly odběratelů a některé lahve byly pronajaté, je nutné prokázat, že nedostatky v označování lahví se týkaly právě lahví ve vlastnictví žalobce. K předávání bezpečnostních listů žalobce uvádí, že dle jeho názoru postačuje splnit tuto povinnost poskytnutím odkazu na BL, který je na internetu a lze si jej vytisknout.
15. *V osmém žalobním bodu* namítá žalobce likvidační charakter uložené pokuty. ČIŽP při ukládání pokuty přihlédla k tomu, že byl veden jako vlastník nemovitých věcí. Nezohlednila však, že na těchto věcech byly poznámky spornosti. Není totiž jasné, zda bude žalobce i nadále vlastníkem předmětných nemovitých věcí. Žalobce je přesvědčen, že ukládání správních sankcí nemá být založeno na tom, že účastník řízení bude muset kvůli úhradě uložené pokuty rozprodat jediný svůj majetek. Z usnesení o osvobození od soudních poplatků ze dne 22. 9. 2016 v dané věci je patrné, že soud dospěl k závěru, že nemá ani na uhrazení soudního poplatku, tím spíše žalobce nemůže zaplatit pokutu v uložené výši, kterou žalobce považuje za nepřiměřeně vysokou.
16. Závěrem žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., popřípadě dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Pokud soud dospěje k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, žádá soud, aby ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil od uložení trestu, příp. aby uloženou pokutu moderoval.
17. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. *K prvnímu žalobnímu bodu* dodává, že inspekce (ani žalovaný) netvrdila, že žalobce nakoupil v roce 2015 lahve kapalného chloru. Má však doloženo, že žalobce dvě tyto lahve dodal dne 23. 2. 2015 subjektu FN Brno. Tím bylo porušeno opatření stanovené v Dílčím protokolu ze dne 12. 2. 2015 týkající se zákazu prodeje kontrolované látky. Tento protokol si žalobce převzal dne 17. 2. 2015. Dodané lahve nebyly označeny v souladu s nařízením CLP, subjekt Messer tyto lahve neoznačoval, byly označeny starým neplatným označením subjektu GHC Invest, s.r.o., jak vyplývá z fotodokumentace.
18. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný konstatuje, že žalobce přiznává, že bezpečnostní listy ke kapalnému chloru v dodavatelském řetězci FORTISCHEM, a.s. -> Messer neposkytl, čímž se dopustil správního deliktu dle ust. § 34 odst. 6 písm. a) chemického zákona, neboť neposkytoval odběratelům informace o látce dodávané na trh.
19. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný poznamenává, že některé subjekty měly vlastní lahve, zakoupené od žalobce, jiné si je pronajímaly a v některých případech byly lahve zčásti ve vlastnictví subjektů a zčásti pronajaté. Tvzení, že lahve byly ve vlastnictví subjektů, je tedy pravdivé pouze částečně. Skutečnost, že všechny lahve nebyly určeny ke šrotování, dokazuje posouzení, že jsou tlakové lahve označeny nesprávně, že se jedná o padělané

označení. Za padělek bylo označeno: označení notifikované osoby, evropská značka shody, značka nedestruktivního zkoušení a periodická zkouška byla špatně označena a provedena necertifikovanou zkušebníou. Tyto skutečnosti šetří Česká obchodní inspekce, avšak případ nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí ukončen. Žalovaný souhlasí s tím, že žalobce odevzdal část lahví jako kovový odpad. Po dotazu inspekce, kde se nachází zbytek lahví, doložil žalobce doklady na dalších (cca 83) lahví odevzdaných k sešrotování. Domněnka o přítomnosti chloru není bezpředmětná, jak vyplývá ze stanoviska inspekce. Žalobce v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 2. 2015 připustil existenci více lahví se zbytkovým chlorem. Tvrzení, že žalobce neměl vlastní lahve, žalovaný považuje za nepravdivé, neboť dle faktury č. 126/2009 fakturoval žalobce Tělovýchovné jednotě TESLA BRNO částku 38 404 Kč za prodej 4 ks lahví na kapalný chlor. Pokud by se tedy jednalo o zapůjčené lahve, šlo by patrně o trestný čin krádeže.

20. Ohledně námitky *ve čtvrtém žalobním bodu* žalovaný uvádí, že není zřejmé, ke které části rozhodnutí námitka ohledně webové stránky směřuje. Není prohrěškem mít webovou stránku, je však prohrěšek zobrazovat nabídku na kapalný chlor v době, kdy je to opatřením inspekce zakázáno. Rovněž není zřejmé, jak žalobce dospěl k názoru, že používání etiket není rozhodující. Nedostatečné označení bylo naopak vyhodnoceno jako velmi závažný správní delikt. Totéž bylo zjištěno při posouzení absence poskytnutí bezpečnostního listu.
21. K výši pokuty žalovaný dodává, že inspekce i žalovaný se touto otázkou důkladně zabývali. Je pravdou, že žalobce pobírá starobní důchod ve výši 4 720 Kč, avšak pokud žalobce odváděl pouze minimální částku, nemůže očekávat jinou výši starobního důchodu.
22. Žalovaný má za to, že byly prokázány oba správní delikty a pokuta byla uložena po právu. Rozhodnutí je opodstatněné a výše pokuty dostatečně odůvodněná.
23. *V replice* doručené soudu dne 21. 10. 2016 trvá žalobce na tom, že inspekce hledá nejsnáze postižitelného viníka. Žalobce opakuje, že byl pouze dopravcem a lahve dodané FN Brno měl pouze uskladněné z roku 2014. S označením lahví neměl nic společného, neboť nebyl jejich vlastníkem. Dále žalobce dodává, že BL musí být ve chlorovně, kde se skladují lahve. Dle žalobce prodávající byla firma Messer. Žalobce znovu uvádí, že všechny uskladněné lahve, všechny byly více než 30 let staré, vyřazené, prázdné a bez ventilů (nebo jen s ručně namontovanými). Pouze jedna lahev byla použitelná a měla platnou revizi a tu dal do přístřešku syn žalobce. Žalobce neví, co je to webová stránka, ani žádnou nepoužívá. Kdysi mu ji vytvořil kamarád kvůli jedné zakázce, kterou nakonec nezískal, v roce 2015 ji nechal zrušit. Etikety žalobce považuje za velmi důležité, všechny lahve měly etikety, jinak by je nemohl přepravovat. Rozdíl byl v tom, že etikety byly stejné, ale nebyly dle nařízení EU. O nové etikety se žalobce snažil už delší dobu, avšak firma Messer mu sdělila, že jiné nemá, nové etikety s BL dodala tato firma až po zahájení šetření. K výši starobního důchodu žalobce dodává, že jeho výše je daná tím, že 26 let odpracovaných za komunistů se nepočítá do výše důchodu.
24. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasili (§ 51 s. ř. s.).
25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

26. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
27. Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasací stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71).
28. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
29. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
30. Soud před posouzením jednotlivých námitek uvádí, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
31. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí dovozuje žalobce v daném případě ze skutečnosti, že skutky, jichž se měl žalobce dopustit, nebyly ve výroku dostatečně individualizovány a popsány (*pátý žalobní bod*).
32. Zdejší soud souhlasí s žalobcem, že výroková část sankčního rozhodnutí je klíčová, mj. pro důsledné zamezení možnosti dvojího trestání za tentýž skutek.

33. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 „*vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným.*“ Dále NSS uvádí: „*V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*“
34. S ohledem na výše uvedené posuzoval soud tedy znění výroku prvostupňového rozhodnutí.
35. Popisy skutků ve výroku jsou následující: „*Podnikající fyzická osoba M. O.[...]se dopustil, jako distributor a dodavatel, který uvedl na trh v ČR kontrolovanou látku kapalný chlor, správních deliktů:*
1. *podle ustanovení § 34 odst. 6 písm. c) chemického zákona tím, že jako distributor dodával na trh v ČR v roce 2014 a v roce 2015 látku kapalný chlor v tlakových lahvích, jejichž označení nebylo platné dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006, ve znění pozdějších předpisů (dále též „Nařízení CLP“). V tomto jednání je spatřováno porušení povinnosti stanovené v ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení CLP. Účastníkem řízení bylo uvedeno na trh v ČR v roce 2014 cca 109 ks a v roce 2015 do 5.3. nejméně 10 ks tlakových lahví s obsahem cca 50 kg kapalného chloru v jedné lahvi.*
 2. *podle ustanovení § 34 odst. 6 písm. a) chemického zákona jako dodavatel látky kapalný chlor tím, že neposkytoval odběratelům bezpečnostní list (BL) pro tuto látku dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES, ve znění pozdějších předpisů (dále též „Nařízení REACH“), konkrétně neposkytl BL odběratelům VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., Brno, IČ 494 55 842, TJ TESLA BRNO, Brno, IČ 002 14 086, Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v.v.i., Brno, IČ 000 27 162, Fakultní nemocnice Brno, Brno, IČ 652 69 705, čímž došlo k porušení ustanovení čl. 31 odst. 1 Nařízení REACH.*“
36. Dle soudu má výroková část prvostupňového rozhodnutí veškeré náležitosti, které vymezují skutky natolik, že je nelze zaměnit s jinými. Výrok obsahuje označení účastníka řízení a konkrétní popis porušených povinností žalobce, tedy jednání, kdy žalobce jako distributor dodával konkrétní kontrolovanou látku. Ve výroku je specifikováno i množství dodané látky v jednotlivých letech. Výrok rovněž obsahuje i místo spáchání a časové vymezení skutků. Dále jsou specifikována jednotlivá porušení právních předpisů stejně jako přesné označení jednotlivých ustanovení těchto předpisů. V druhém bodě výroku je

blíže upřesněno místo spáchání deliktu. Uvedené pak ve svém celku zcela vylučuje, aby sankcionovaný skutek byl zaměněn se skutkem jiným.

37. Jakkoli by bylo žádoucí vymezit přesnější označení míst například i uvedením provozoven odběratelů, popř. přesnějším časovým vymezením skutku, dle soudu nejde o takovou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí jako celku. Byť žalobce požaduje, aby byly výroky uvedeny i konkrétní náležitosti označování dle nařízení CLP, které nebyly splněny (první bod prvního výroku) a rovněž požaduje, aby ve výroku bylo konkretizováno, kdy a komu neměl žalobce poskytnout BL (druhý bod prvního výroku), lze konstatovat, že dle zjištěného skutkového stavu žalobce plnil své povinnosti vyplývající z právní úpravy platné k datu 1. 12. 2010 a změnu právní úpravy vyvolanou Nařízením CLP a Nařízením REACH sice zaznamenal, avšak povinnostmi, které pro něho jako distributora a dodavatele kapalného chloru v tlakových lahvích, se necítil být vázán, a svou obranu postavil na tvrzení, že byl toliko dopravcem kapalného chloru, nikoli jeho dodavatelem. Uvedené je však v rozporu se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, které jsou součástí spisového materiálu (viz bod 71. a násl. tohoto rozsudku). Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce své povinnosti vymezené v prvním bodu prvního výroku neplnil ve vztahu ke všem svým odběratelům a rovněž, že žalobce své povinnosti vymezené ve druhém bodu prvního výroku neplnil ve vymezeném časovém období také ve vztahu ke všem v tomto výroku uvedeným odběratelům ve smyslu citovaného ustanovení. S ohledem na tuto skutečnost, namítaná absence konkretizace skutku v daném případě nemohla ve svém důsledku proto přivodit takovou vadu rozhodnutí, která by způsobila nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
38. V návaznosti na výše uvedené shledává soud vhodným poukázat i na zásadu stručnosti popisu skutku. K tomuto soud odkazuje na rozsudek NSS s č. j. 9 Afs 65/2012-34, v němž soud konstatoval: *„Popis skutku má být stručný a jasný, do výroku nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků příslušného protiprávního jednání, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným.“* Lze dodat, že v souladu se zásadou stručnosti popisu skutku ve výrokové části je právě pro případnou specifikaci určena část odůvodnění rozhodnutí. Pokud by měl být skutek ve výroku specifikován dle tvrzení žalobce, odůvodnění rozhodnutí by se stalo de facto obsoletní částí rozhodnutí. Z doplnění žaloby vyplývá, že žalobce považuje za významnější nedostatek nevymezení náležitostí označování. Zde správní orgán konkretizoval nesplněné náležitosti v odůvodnění rozhodnutí, neboť u dodávek k jednotlivým subjektům se jednalo o různé nedostatky, jejichž vyčerpávající výčet i s označením subjektů by byl v rozporu se zásadou stručnosti skutku. Pravidla označování látek jsou vymezena v článku 17 odst. 1 Nařízení CLP.
39. Žalobce konkrétně namítá, že ve druhém bodu prvního výroku není uveden časový údaj a nelze tak určit, zda nedošlo uplynutím času k zániku odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 35 odst. 3 chemického zákona. Soud je toho názoru, že k časovému vymezení obou skutků došlo v bodu prvním tohoto výroku. Skutečnost, že se jedná o jednočinný souběh obou skutků poté vyplývá z odůvodnění, kde jsou podrobně popsána pochybení žalobce při distribuci konkrétním subjektům. Takto vymezený časový údaj, podrobněji rozvedený v odůvodnění, je tedy dostačující pro časové vymezení obou skutků.
40. Lze tedy uzavřít, že v zájmu zachování zásady stručnosti skutku, tím spíše v zájmu zachování jeho srozumitelnosti je nezbytné některé okolnosti specifikovat až v odůvodnění rozhodnutí. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, kdo se

dopustil jakých skutků, v určitém časovém období a na určitém místě a jak byl žalobce za toto jednání potrestán. Skutky jsou ve výroku označeny dostatečně určitě, aby byla vyloučena záměna se skutky jinými. Rozhodnutí je tedy přezkoumatelné a pátý žalobní bod tak soud shledal nedůvodným.

41. Jelikož soud ani v jednom z argumentů neshledal, že by správní rozhodnutí byla zatížena vadou spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti, mohl případ posoudit věcně.
42. *V prvním žalobním bodu* žalobce potvrzuje, že do FN Brno dne 23. 2. 2015 skutečně dovezl 2 lahve kapalného chloru. Namítá však, že se jednalo o lahve ve vlastnictví FN Brno, které měla nemocnice uskladněny v Novákách, takže nemohl porušit zákaz distribuce kapalného chloru.
43. Soud ověřil, že součástí správního spisu je faktura ze dne 23. 2. 2015 číslo 2/2015 vystavená dodavatelem - žalobcem pro odběratele FN Brno, z níž vyplývá, že žalobce prodal subjektu FN Brno 2 ks (lahví) kapalného chloru, kdy samotné lahve byly ve vlastnictví FN Brno a to za celkovou cenu 6 248 Kč. Městský soud zde konstatuje, že vlastnictví lahví není z hlediska distribuce chloru relevantní. Skutečností je, že žalobce prodal dne 23. 2. 2015 FN Brno kontrolovanou látku, čímž porušil opatření stanovené podle § 7 odst. 2 písm. f) zákona o bezpečnosti výrobků, uložené žalobci v Dílčím protokolu ze dne 12. 2. 2015, č.j. ČIŽP/47/CHL/1502230.001/15/BJS. Uloženého opatření si žalobce v této době musel být vědom (viz doručenka vztahující se k doručení Dílčího protokolu ze dne 12. 2. 2015, č.j. ČIŽP/47/CHL/1502230.001/15/BJS.c, na niž žalobce doručení osobně potvrdil svým vlastnoručním podpisem).
44. První žalobní bod tak shledal soud nedůvodným.
45. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nijak nerozporuje, že odběratelům v letech 2014 a 2015 bezpečnostní listy neposkytoval. Odběratelé měli bezpečnostní listy staršího data. Žalobce k tomu dále uvádí, že později se dozvěděl, že jsou novelizované BL na internetu, což poté sdělil všem svým odběratelům.
46. Podle ustanovení § 34 odst. 6 písm. a) chemického zákona *se výrobce, dovozce, následný uživatel nebo distributor dopustí přestupku tím, že v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek neposkytne informace v dodavatelském řetězci. S tímto souvisí ustanovení čl. 31 odst. 1 a) Nařízení REACH, dle něž dodavatel látky nebo přípravku poskytne příjemci látky nebo přípravku bezpečnostní list sestavený v souladu s přílohou II, pokud látka nebo přípravek splňuje kritéria pro klasifikaci jako nebezpečný podle směrnice 67/548/EHS nebo 1999/45/ES.*
47. Ze správního spisu vyplývá, že při kontrole bylo zjištěno, že jeden žalobcův odběratel předložil BL staršího data, který neodpovídal požadavku chemického zákona, ani neobsahoval expoziční scénář, dalším dvěma odběratelům nebyl BL poskytnut vůbec a jeden ze subjektů poskytl BL v souladu s Nařízením CLP, u tohoto odběratele nebylo možno zjistit, zda tento list odběratel získal následně z internetu (viz bod 4 tohoto rozsudku).
48. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že žalobce bezpečnostní listy odběratelům neposkytoval, ani jimi nedisponoval. Někteří odběratelé měli starší BL od společnosti SPOLANA a.s. se sídlem ul. Práce 657, Neratovice. Žalobce až později odběratelům sdělil, že novelizované bezpečnostní listy si lze opatřit z Internetu jejich vytištěním.

49. Lze tedy uzavřít, že v určité fázi dodavatelského řetězce žalobce tyto BL neposkytoval. Žalobce ani ničím nedoložil, že svým odběratelům skutečně sdělil přesnou adresu webové stránky, kde lze novelizované BL opatřit. S ohledem na výše citovaná ustanovení (§ 34 odst. 6 písm. a) chemického zákona a čl. 31 odst. 1 a) Nařízení REACH) lze považovat za přiměřený požadavek, aby dodavatel poskytoval novelizované bezpečnostní listy při dodání kapalného chloru svým odběratelům, a to BL v rámci daného dodavatelského řetězce, nikoliv od jiného subjektu. Subjektem, který měl BL vyhotovit je tak společnost Messer Technogas s.r.o. Praha, a tyto BL měl pak žalobce předávat svým odběratelům.
50. Protože bezpečnostní listy žalobce svým odběratelům neposkytoval, shledal soud i druhý žalobní bod nedůvodným.
51. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce tvrdí, že lahve byly buď ve vlastnictví odběratelů nebo chemičky Nováky Messer Tatragass. Lahve měl pouze vypůjčené od firmy Messer, ostatní lahve byly v majetku odběratelů. Na základě tohoto tvrzení staví žalobce svou obranu, že s označením lahví neměl nic společného, neboť nebyl jejich vlastníkem.
52. Ze správního spisu soud zjistil, že tvrzení žalobce o vlastnictví lahví není zcela pravdivé. Některé subjekty měly lahve vlastní, koupené od žalobce – TJ TESLA BRNO či Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v.v.i. Jak dokládá např. faktura č. 27/2014, lahve byly ve vlastnictví kupujícího – TJ TESLA BRNO, lze tak i vyčíst z faktury č. 126/2009, která dokládá, že žalobce jako dodavatel prodal 4 ks lahví odběrateli – TJ TESLA BRNO.
53. Některé subjekty si lahve pronajímaly – Služby města Blansko s.r.o., kdy v několika fakturách je výslovně uvedeno, že lahve jsou ve vlastnictví prodávajícího a pronajímají se za 8 Kč/den/ks, a obsahem faktury č. 23/2014 je pouze pronájem 7 ks lahví. Stejně tak tomu bylo i u subjektu Vodárenská akciová společnost a.s. Nájemné za jednotlivé lahve odpovídá i nabídce zveřejněné na webové stránce, kterou si žalobce nechal zhotovit. V případě FN Brno Bohunice byly některé lahve ve vlastnictví odběratele, v zimním období pak jedna z lahví ve vlastnictví odběratele a jedna ve vlastnictví dodavatele (žalobce), jak vyplývá např. z faktury č. 4/2014.
54. Tvrzení žalobce, že si zapůjčil některé lahve od Messeru Tatragass, z obsahu správního spisu nevyplývá. Z faktur vystavených žalobcem, které jsou součástí správního spisu, naopak vyplývá, že určité množství lahví žalobce prodal svým odběratelům, takže v určité fázi žalobcova podnikání žalobce některé z lahví musel vlastnit, jinak by je nemohl odběratelům prodat (viz bod 51. rozsudku).
55. Z výše uvedeného proto lze učinit dílčí závěr, že ne všechny lahve byly ve vlastnictví odběratelů, naopak že žalobce lahve svým klientům pronajímal. Tvrzení, že žalobce žádné lahve nevlastnil, tedy není zcela pravdivé.
56. Další námitka se týká zjištění při provedeném šetření, kdy žalobce ohledně uskladněných lahví namítá, že se jednalo o lahve přes 30 let staré, všechny byly prázdné, vyčištěné a připravené na rozřezání a odevzdání do sběru a nesouhlasí s žalovaným, že lahve nebyly všechny zcela prázdné, jak vyplývá z Úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 2. 2015, z čehož je zřejmé, že výtka neoznačení lahví, které jsou v oběhu a jsou používány k plnění kapalným chlorem, není bezpředmětná.
57. Soud předně konstatuje, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek, jak vyplývá z § 137 odst. 4 správního řádu. Nelze tak z tohoto záznamu

jakkoliv usuzovat, že žalobce měl uskladněny další lahve, které obsahovaly zbytkový chlor, ani že některé z lahví nadále používal pro distribuci kapalného chloru.

58. Z Úředního záznamu Policie ČR ze dne 31. 1. 2015 je zřejmé, že zjištěna byla pouze jedna lahev obsahující zbytkový chlor, což žalobce nijak nepopírá a v žalobě vysvětluje, že tuto lahev mezi ostatní lahve přidal jeho syn, šlo sice o lahev prázdnou, avšak používanou, se zbytkovým chlorem.
59. K této otázce soud považuje za důležité upozornit na názor ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí, a sice že z hlediska logistického se nejeví racionální, aby žalobce vozil lahve na výplach do obce Boskovice, poté je zavezl zpět do přístřešku v Brně a následně je opět odvezl do kovošrotu v Boskovicích. Na základě této úvahy prvostupňový orgán usoudil, že lahve skladované v přístřešku musely obsahovat zbytkový chlor.
60. Soud k této úvaze uvádí, že se jedná tolko o spekulaci, kterou nelze považovat za případnou přitěžující okolnost při určování výše pokuty, jak učinil prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí. Pouze jedna z lahví obsahovala zbytkový chlor a ta jako jediná byla řádně ohledána a zjištěna. Z úředního záznamu ze dne 31. 1. 2015 je rovněž patrné, že po uzavření této lahve již žádný další zbytkový chlor nebyl přístroji naměřen. Nelze tak bez řádného ohledání tvrdit, že v přístřešku bylo skladováno více lahví se zbytkovým chlorem. Nelze přisvědčit správnímu orgánu na základě domněnky, že žalobce skladoval více lahví se zbytkovým chlorem a že některé z nich nadále používal pro distribuci chloru. Toto pochybení správního orgánu však nemá žádný vliv na výrok o spáchání správních deliktů, které jsou žalobci přičítány, má ale vliv na posouzení výše pokuty. Tomuto bodu se soud bude věnovat v další části rozsudku.
61. K tvrzení žalobce, že lahev se zbytkovým chlorem dal žalobci do přístřešku jeho syn za účelem msty, soud uvádí, že toto tvrzení nebylo v řízení nijak prokázáno. Soud dodává, že žalobce skladoval lahve, které dříve obsahovaly nebezpečnou látku, na volně přístupném místě. Pokud by toto místo bylo zabezpečeno proti nežádoucímu vstupu, mohl by žalobce předejít i případnému „nastražení“ lahve obsahující zbytkový chlor.
62. Námitkou, že s označením lahví neměl nic společného, neboť nebyl jejich vlastníkem, se soud zabývá blíže v bodu 71 a násl., které se vztahují k námitkám v sedmém žalobním bodu.
63. Ani třetí žalobní bod není proto důvodný.
64. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce uvádí, že společnost Messer mu zaslala kromě BL také nové etikety a požádala jej, aby je nalepil na veškeré lahve, které jsou naplňovány v Novákách. Žalobce dále uvádí, že neumí pracovat s počítači, o webové stránce <http://kapalny-chlor.odbornici.cz> nic neví, možné však je, že na ni někdo zdarma uvedl žalobcovu nabídku prodeje a pronájmu lahví s kapalným chlorem. Má za to, že by to však nemělo být prohřeškem, žalobce o tom nevěděl.
65. K této námitce soud ze správního spisu (konkrétně z protokolu o šetření a z fotodokumentace u jednotlivých odběratelů) zjistil, že u odběratelů žalobce bylo použito staré označení používané subjektem GHC Invest s.r.o. z let 2007 – 2010. Toto označení odpovídalo do data 1. 12. 2010 požadavkům § 12 chemického zákona, avšak od tohoto data platí pro balení a označení látek Nařízení CLP, s nímž označení nebylo v souladu.
66. Ohledně nabídky na webových stránkách žalobce uvádí svou domněnku, že tam asi kdysi někdo zadarmo nabídku uvedl, ale že mu nebylo zřejmé, že je to prohřešek. K této námitce

soud uvádí, že je irelevantní, zda má či nemá žalobce webovou stránku. Jinou otázkou však je, zda žalobcova nabídka prodeje a pronájmu lahví s kapalným chlorem, která byla umístěna na webové stránce, zde byla i v době, kdy již inspekce uložila žalobci opatření stanovené podle § 7 odst. 2 písm. f) zákona o bezpečnosti výrobků, uložené žalobci v Dílčím protokolu ze dne 12. 2. 2015, č.j. ČIŽP/47/CHL/1502230.001/15/BJS. Žalobce tuto skutečnost nijak nerozporuje, toliko uvádí, že o tom neví a, že to nemohl být prohřešek. K tomu soud poznamenává, že tato skutečnost při určení skutku či výše pokuty není rozhodná, avšak lze na jejím základě podpůrně racionálně dovodit, že žalobce, který nabízel látku kapalným chlorem jako dodavatel a rovněž nabízel nájem lahví na kapalným chlorem, byl jejich vlastníkem.

67. Žalobce rovněž připomíná, že uložená pokuta je pro něho likvidační a že není v jeho možnostech ji splatit. Tuto námitku následně rozvedl právní zástupce žalobce v upřesnění žaloby ze dne 22. 5. 2017 a soud se jí bude zabývat v závěru rozsudku.
68. Z uvedených důvodů shledal soud čtvrtý žalobní bod nedůvodným.
69. *V šestém žalobním bodu* žalobce namítá vady dokazování v řízení před správními orgány. Žalobce přitom upozorňuje na skutečnost, že žalovaný i prvostupňový orgán vycházeli mimo jiné z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 2. 2015, který nelze použít jako důkazní prostředek, jak vyplývá z § 137 odst. 4 správního řádu.
70. Tuto námitku již soud vypořádal v bodu 57 tohoto rozsudku a přisvědčil žalobci, že takový záznam nelze použít jako důkazní prostředek. Současně však soud považuje za nutné podotknout, že namítaný nedostatek prvostupňového a napadeného rozhodnutí nedosahuje takové intenzity, aby zakládal nezákonnost nebo nicotnost rozhodnutí. Opačný výklad by byl neadekvátně formalistický a byl proti smyslu předmětné právní úpravy. Správní delikty, kterých se žalobce dopustil, byly totiž v daném případě dostatečně identifikovány a provedenými důkazy byly prokázány v dostatečné míře (např. Úřední záznam Policie ČR ze dne 31. 1. 2015, faktury vystavené žalobcem pro jeho odběratele, protokoly o provedených šetřeních) a tato skutečnost se na jejich posuzování nijak zásadně neprojevila. I výše pokuty byla posouzena bez zohlednění této skutečnosti.
71. *V sedmém žalobním bodu* žalobce namítá, že z provedeného dokazování nevyplývá, že byl subjektem, kterému právní řád ukládá povinnosti, za jejichž porušení je trestán. Skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby bylo možné bez důvodných pochybností dovodit, že byl žalobce dodavatelem či distributorem kapalného chlóru. Žalobce je i nadále přesvědčen, že byl pouze přepravcem a nemohl ovlivnit, zda byly lahve správně označeny, když nebyly v jeho vlastnictví.
72. Soud se s uvedeným názorem žalobce neztotožňuje. Z předložených faktur jednoznačně vyplývá, že žalobce byl dodavatelem látky kapalným chlorem, ať už je to patrné z identifikace žalobce ve fakturách v rubrice *dodavatel* (zde je opakovaně uváděno označení žalobce) či z jednání žalobce, který sám uvádí, že nakupoval látku kapalným chlorem a prodával ji třetím subjektům, tedy dalším subjektům v pozici jeho odběratelů. Pokud by se jednalo pouze o přepravu věci, žalobce by si musel účtovat přepravné z místa nakládky do místa určení, nikoliv cenu za přepravovanou věc. Z řízení však vyplývá, že žalobce nakoupil látku kapalným chlorem u subjektu Messer a tuto pak nabízel a prodával jednotlivým odběratelům. Závěr správních orgánů, že žalobce byl dodavatelem, je tedy správný.

73. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s každým jednotlivým odvolacím bodem, dostatečně odůvodnil, čeho se žalobce dopustil a vypořádal se i s argumenty, z nichž žalobce dovozuje svou nevinu.
74. Z provedeného dokazování před správními orgány několikrát vyplynulo (např. z doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí), že žalobce všechny lahve dostatečně neoznačoval, když uváděl: „*Kde bylo již nečitelné (označení – pozn. soudu) řekli, že mě to nemusí zajímat že na přepravu stačí každá druhá nebo dokonce pátá láhev být označená pro případ nehody...prostě nálepky neměli.*“, naopak žalobce byl přesvědčen, že mu to ani nepříslušelo. Řádné neoznačování lahví je zdokumentováno rovněž obsáhlou barevnou fotodokumentací lahví pořízených v rámci šetření u jednotlivých odběratelů žalobce.
75. Lze dodat, že z provedených kontrol nevyplývá ani, že by odběratelé nakupovali chlor i od jiného dodavatele. Vzhledem k tomu, že některé subjekty své vlastní lahve vůbec neměly, a přesto u nich bylo zjištěno nedostatečné označení, lze důvodně předpokládat, že jde o nedostatečně označené lahve ve vztahu k dodávkám žalobce. K tomu je třeba konstatovat, že z výše uvedených předpisů vyplývá povinnost mít dostatečně a v souladu se zákonem označeny jednotlivé lahve v každém úseku distribuce kontrolované látky. Uvedenému závěru odpovídá i skutečnost, že žalobce ani netvrdí, že by měl všechny lahve řádně označeny, což ostatně dokládá i vyjádření žalobce v replice, kde uvádí: „*Vždy jsem toto vysvětloval, že všechny lahve měli etikety. Rozdíl byl, že to byly sice stejné, ale nebyly dle nařízení EU.*“ Z tohoto vyjádření jednoznačně vyplývá, že žalobce dopravované lahve neměl označeny v souladu s Nařízením CLP.
76. Pro úplnost soud dodává, že vlastnictví lahví je v daném případě bezpředmětné. Žalobce vůbec neměl převzít řádně neoznačené lahve k naplnění chlorem a dodání předmětné látky odběratelům. Dle § 36 odst. 6 písm. c) chemického zákona *výrobce, dovozce, následný uživatel nebo distributor se dopustí přestupku tím, že uvede na trh látku nebo směs klasifikovanou jako nebezpečná, aniž by zajistil její označení a zabalení podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o klasifikaci, označování a balení látek a směsí.* Z tohoto ustanovení vyplývá, že distributor není oprávněn uvést nebezpečnou látku na trh bez zajištění příslušného označení a zabalení.
77. S ohledem na výše uvedené soud shledal i sedmý žalobní bod nedůvodným.
78. *V osmém žalobním bodu* namítá žalobce opakovaně likvidační výši uložené pokuty. Prvostupňový orgán se ve svém rozhodnutí velmi podrobně zabýval výší uložené pokuty. Závažnost správního deliktu ČIŽP vyhodnotila následujícími kritérii: množství prodané nebezpečné látky vyhodnotila jako střední (tisíce kg), dobu trvání protiprávního stavu jako dlouhodobé uvádění na trh v ČR (roky) a závažnost z hlediska potenciálních škodlivých následků jako vysokou (látko je schopná poškodit zdraví člověka i způsobit smrt a je toxická pro vodní organismy). Dále prvostupňový orgán považoval za přítěžující okolnosti skladování lahví s kapalným chlorem, které byly skladovány v neuzamčeném nezkolaudovaném přístřešku, který byl volně dostupný. Dále bylo zvaženo, že žalobce dodal subjektu FN Brno 2 ks lahví kapalného chloru, čímž porušil opatření stanovené podle zákona o bezpečnosti výrobků, neboť mu byl uložen zákaz uvádět na trh, nabízet a vystavovat výrobek kapalný chlor. Celkově tyto aspekty vyhodnotila ČIŽP jako způsobující velmi závažný správní delikt. Z polehčujících okolností zohlednila inspekce skutečnost, že do ledna roku 2015 nedošlo k prokázanému úniku chloru do ovzduší, intenzitu a rozsah spolupráce účastníka řízení při kontrole a dokládání podkladů.

79. Podle § 34 odst. 22 písm. a) chemického zákona je maximální výše pokuty, kterou lze za spáchaný správní delikt uložit 5 000 000 Kč. Při ukládání pokuty je nutné mimo jiné zvážit závažnost spáchaného deliktu, jakož i majetkové poměry účastníka řízení. Správní orgán správně posoudil otázku závažnosti protiprávního jednání, i majetkové poměry účastníka řízení.
80. Soud s ohledem na novou právní úpravu správního práva trestního, účinnou od 1. 7. 2017, porovnal sankční právní úpravu účinnou před uvedeným datem (tedy i v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem) a novou sankční právní úpravou, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.). Z porovnání právní úpravy ust. § 34 odst. 22 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny účinné přede dnem 1. 7. 2017 a právní úpravy tohoto ustanovení změněné článkem XXIV zákona č. 183/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017 vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování správního deliktu (dnes přestupku podle citovaného ustanovení) se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
81. Soud s ohledem na návrh k moderaci výši uložené pokuty uvádí následující:
82. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20 „... ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).“
83. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „Likvidační pokutou“ je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této

pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“

84. Při posuzování likvidačního charakteru pokuty ČIŽP vzala v potaz, že žalobce vlastní vícero nemovitostí (je vlastníkem několika garáží a spoluvlastníkem jim přilehlých ploch, má podíl na nemovitostech – objekt k bydlení v Řečkovících, L. č.p. x a rodinný dům v obci B.č.p. x. K příjmu žalobce ČIŽP uvádí, že důchod není jediným příjmem žalobce, byl zvážen i ekonomický efekt obchodu s kapalným chlorem, který, jak vyplývá z faktur, nemusel být ztrátový.
85. Na základě výše uvedeného skutkového zjištění dospěl soud k závěru, že v daném případě není důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a to ani s ohledem na výši uložené sankce, neboť pokuta byla správními orgány uložena v zákonných mezích poté, co bylo prokázáno, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že je vzhledem k jeho osobním poměrům neúměrná a likvidační, k těmto svým tvrzením označil jako důkazy výši jeho starobního důchodu ve výši 4 712 Kč měsíčně, dávku v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí ve výši 682 Kč měsíčně, příspěvek na bydlení ve výši 1 806 Kč, rodičovský příspěvek ve výši 3 800 Kč. Celkový měsíční příjem se tak pohybuje okolo 11 000 Kč. Většinu těchto důvodů žalobce tvrdil a nepřiměřenost trestu vzhledem ke svým majetkovým poměrům prokazoval až v řízení před soudem.
86. Soud s ohledem na návrh žalobce na moderaci výše uložené pokuty ohledně majetkových poměrů žalobce dospěl k závěru, že žalobce se sice dopustil závažného správního deliktu, na druhou stranu však jeho majetkové a osobní poměry jsou významně ovlivněny tím, že žalobce je důchodového věku, má omezené výdělkové možnosti, přičemž uložená pokuta převyšuje osmnáctinásobek jeho pravidelného měsíčního příjmu, kdy více než třetina z něj je příspěvek na výchovu nezletilého syna, kterého žalobce vychovává sám po úmrtí partnerky. Je sice skutečností, že žalobce je vlastníkem vícero nemovitostí, avšak lze důvodně předpokládat pravdivost žalobcova tvrzení, že jejich hodnota není vysoká. Lze se také domnívat, že prodej předmětných garáží může být obtížný. Žalobce dne 23. 10. 2017 též doložil soudu, že dne 11. 10. 2017 bylo zřízeno zástavní právo k rodinnému domu v obci B.
87. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobci muselo být známo, že výše starobního důchodu se odvíjí mimo jiné od výše k tomuto účelu odváděné částky. Městský soud k tomu uvádí, že pokud snad žalovaný měl na mysli, že uložená pokuta je přiměřená, neboť potenciální výše důchodu žalobce mohla být větší, nelze tomuto názoru přisvědčit. Pokutu je nutno odvíjet vždy od reálného příjmu účastníka řízení, nikoliv od potenciálního.
88. V daném případě se jedná o výjimečnou situaci, jejíž specifikum spočívá v tom, že na jedné straně je spáchán závažný správní delikt, na druhé straně však žalobce je v situaci (což vyplývá z soudu předložených důkazních prostředků), že jeho pravidelné měsíční příjmy jsou sotva způsobilé pokrýt jeho pravidelné měsíční výdaje (nutno zopakovat, že žalobce pobírá dávku v hmotné nouzi, což samo o sobě svědčí o nepříznivé majetkové situaci žalobce), a jeho jedinou možností, jak splatit uloženou pokutu, je nepravidelný příjem v podobě prodeje nemovitých věcí. Byť je žalobce je vlastníkem několika nemovitostí, soud má za to, že nelze kalkulovat (předjímat), zda, kdy a popř. za jakou cenu je možný jejich prodej.

89. Soud proto shledal důvod pro moderaci uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.
90. Jako přiměřený trest za posuzované delikt ní jednání žalobce shledal soud pokutu ve výši 50 000 Kč. I takto snížený trest bude plnit svůj preventivní a represivní účel, když i v této výši bude pro žalobce s ohledem na jeho majetkové poměry újmou znatelnou a nikoli zanedbatelnou. Soud však nepřisvědčil návrhu žalobce, aby od uložení pokuty zcela upustil, neboť uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, když jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek.
91. Závěrem soud konstatuje, že existují ekonomické nástroje, které jsou adekvátně využitelné pro odvrácení akutní, ale i dlouhodobě nepříznivé ekonomické situace žalobce, v níž se dle svého tvrzení nachází. Využití možnosti splátkového kalendáře je nepochybně způsobilé zmírnit citelnost zásahu do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.
92. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tedy soud pokutu uloženou žalobci ve výši 200 000 Kč v souladu s ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. snížil a uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč.
93. Na základě ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. soud žalobci ustanovil usnesením ze dne 18. 4. 2017, č. j. 3 A 150/2016-45 zástupce z řad advokátů. Soud rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce žalobce spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) po 3 100 Kč (§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a dvakrát paušální částku po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce tak bude zaplacená odměna ve výši 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. srpna 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu